



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **A. M.**
státní příslušnost: Ukrajina
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že žalobkyni vrátil dne 3. 3. 2025 žádost o poskytnutí dočasné ochrany zaevidovanou pod č. j. OAM-0344664/DO-2025 jako nepřijatelnou

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žádost žalobkyně o dočasnou ochranu, podanou dne 3. 3. 2025 a zaevidovanou pod č. j. OAM-0344664/DO-2025, vrátil jako nepřijatelnou, **byl nezákonný.**
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobkyně a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobkyni.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala určení, že zásah ze dne 3. 3. 2025 spočívající v posouzení její žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „Lex Ukrajina“), tedy protože získala dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, je nezákonný a domáhá se obnovení stavu před vrácením žádosti o dočasnou ochranu. Výluku ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. označila žalobkyně za rozpornou s unijním právem. Na podporu svého názoru odkázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) z 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*. Ohledně věci samé žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 a 1 Azs 366/2024-42, z nichž dovodila, že § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina nelze v projednávané věci aplikovat, neboť je v rozporu s unijním právem. Podle aktuální judikatury nelze žádost o dočasnou ochranu považovat za nepřijatelnou jen proto, že žadatel (občan Ukrajiny) má nebo měl dočasnou ochranu v jiném členském státě. Ačkoli platí, že nelze současně čerpat výhody dočasné ochrany ve více státech, Nejvyšší správní soud jasně vymezil, jak má správní orgán postupovat, zjistí-li, že žadatel již ochranu v jiném členském státě má. Žalovaný má takovou žádost přijmout k věcnému posouzení a ověřit, zda žadatel v době podání žádosti skutečně disponuje platným oprávněním k pobytu. Pokud tomu tak není, musí dočasnou ochranu udělit. Žalobkyně dále popsala, že dříve měla dočasnou ochranu udělenou na Slovensku, kde se nacházela od března do června 2022, v té době žalobkyně měla 16 let a byla navázaná na svoji rodinu. Od června 2022 do 3. 3. 2025 se žalobkyně zdržovala na Ukrajině. Žalobkyně tak nikdy prodlužovala vízum dočasné ochrany na Slovensku a nemá tam žádné vazby, proto má za to, že vízum již dávno zaniklo.
2. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný si je vědom aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina odporuje unijnímu právu. Z citovaných rozsudků vyplývá, že osobám, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí“), svědčí právo primární volby členského státu, v němž požádají o vydání provolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, a poté, co takové pobytové oprávnění získají, také právo sekundárního pohybu v rámci Unie či sekundární volby členského státu. Tedy právo požádat a získat pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, kam se rozhodne přesunout. Takové právo však ze směrnice o dočasné ochraně nevyplývá. Jejím jazykovým ani systematickým výkladem nelze dospět k jinému závěru, než že podle jejího čl. 8 odst. 1 má členský stát povinnost vydat povolení k pobytu pouze osobě požívající dočasné ochrany, které nebylo toto pobytové oprávnění ještě vydáno jiným členským státem. Nedopadá tedy na osoby, které již dočasnou ochranu požívají v jiném členském státě, resp. kterým bylo jiným členským státem vydáno povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany. V opačném případě by byly zcela zbytečné čl. 15 a 26 směrnice o dočasné ochraně, které právě právo na sekundární pohyb těchto osob v některých specifických případech upravují (slučování rodin, přesuny osob požívajících dočasnou ochranu z kapacitních důvodů). Toho si byl patrně vědom i Nejvyšší správní soud, jenž toto právo dovodil z prováděcího rozhodnutí, z dohody členských o vyloučení čl. 11 směrnice o

dočasné ochraně a z výkladových stanovisek Komise jakožto soft-law. S těmito závěry však žalovaný nesouhlasí.

3. Žalovaný uvedl, že žalobkyni již byla Slovenskem udělena dočasná ochrana, což odpovídá evidenci v Temporary Protection Platform (TPD), žalobkyně proto není osobou prchající před nebezpečím vyvolaným ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny. Žádost žalobkyně o dočasnou ochranu byla tedy shledána nepřijatelnou v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, jelikož žalobkyně měla přiznanou dočasnou ochranu na Slovensku.
4. Žalovaný se taktéž vymezil proti recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu, konkrétně proti rozsudkům ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42. Žalovaný pokládá závěry těchto rozsudků za nesprávné, protože dle žalovaného ze směrnice o dočasné ochraně ani českých právních předpisů neplyne právo druhotného pohybu uprchlíků mezi členskými státy EU, přičemž Nejvyšší správní soud tento závěr dovodil toliko z výkladových stanovisek Evropské komise jakožto soft-law. Dle žalovaného ovšem čl. 5 Prováděcího rozhodnutí nedopadá na osoby, které již získaly pobytové oprávnění v některém členském státu EU. Pokud by tomu tak mělo být, byl by dle žalovaného formulován jinak, což dovozuje z toho, že směrnice o dočasné ochraně místy užívá pojem osoby požívající dočasně ochrany na území členského státu. Obdobně dle žalovaného je citované rozšíření aplikace Prováděcího rozhodnutí v rozporu se systematickým i teleologickým výkladem směrnice o dočasné ochraně – taková aplikace by jednak vyprázdnila instituty mechanismu solidarity dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně, i povinnost slučování rodinných příslušníků dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, což představuje dle žalovaného výjimečné případy směrnicí o dočasné ochraně předvídaného druhotného pohybu mezi členskými státy EU, jednak lze z vícero pasáží v preambuli směrnice o dočasné ochraně dovodit, že je druhotný pohyb uprchlíků mezi členskými státy EU nežádoucí.
5. Nesprávnost závěrů Nejvyššího správního soudu dovozuje žalovaný z následujícího. Zaprvé bylo cílem původní dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně rovnoměrné rozprostření žadatelů o dočasnou ochranu po všech členských státech, ne umožnění jejich druhotného pohybu, což dokládá žalovaný tím, že ČR obdobně jako Německo v roce 2024 vydala jednostranné prohlášení, dle kterého se z důvodu vyčerpání stávajících kapacit necítí vázání původní dohodou o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tomto základě Nejvyšší správní soud nemohl své závěry přijmout s ohledem na vyluku aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, protože z té se dle žalovaného ČR již vyvázala.
6. Zadruhé čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má na uprchlíky pouze sekundární vliv, protože zavazuje k povinnostem členské státy EU. Případná absence mechanismu povinného navracení uprchlíků do země poskytující dočasnou ochranu dle žalovaného proto nezakládá právo druhotného pohybu mezi členskými státy. Byť s tímto operuje Evropská komise ve sdělení ze dne 21. 3. 2022, č. C/2022/1806, tento závěr považuje žalovaný za Komisi blíže nezdůvodněný.
7. Zatřetí by dle žalovaného přijetí závěrů Nejvyššího správního soudu znamenalo další vytížení vyčerpaných kapacit ČR. Cílem tzv. Dublinské úmluvy přitom bylo mimo jiné předejít jevu známému jako asylum shopping, tj. situaci, kdy žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany postupně žádá o mezinárodní ochranu ve větším množství států. Z judikatury NSS naopak vyplývá, že by v případech dočasné ochrany u osob dle Prováděcího

rozhodnutí mělo dojít k legalizaci jevu temporary protection shopping, což dle žalovaného neodpovídá úmyslu evropského zákonodárce a mimoto by založilo nedůvodně privilegované postavení osob s dočasnou ochranou oproti jiným cizincům či dokonce občanům EU.

8. Začtvrté nelze v návaznosti na rozsudky SDEU ve spojených věcech C-244/24 a C-290/24, *Kaduna*, či ve věci C-695/20, *Fenix International* pouze Prováděcím rozhodnutím (nadto jeho nenormativní částí) zakotvit právo sekundárního pohybu mezi členskými státy, když takové právo nejen není směrnicí o dočasné ochraně zakotveno, ale v kontextu bodu 9 preambule směrnice o dočasné ochraně se jedná o nežádoucí stav. Za této situace nelze Prováděcím rozhodnutím zavést nekontrolovatelné sekundární přesuny osob požívajících dočasnou ochranu mezi členskými státy EU.
9. Žalovaný konečně uvedl, že SDEU řešená situace se týkala nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) Lex Ukrajina, tj. situace, kdy žadatel měl již dříve požádáno o dočasnou ochranu v jiném členském státě, ale (zatím) nebyla žadateli přiznána, nikoliv situace žalobkyně, jejíž žádost byla shledána nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. V této souvislosti odkázal žalovaný také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, v němž Nejvyšší správní soud dovodil správnost dosavadního postupu žalovaného. Dle žalovaného se Nejvyšší správní soud v recentní judikatuře k tomuto rozhodnutí nijak nevyjádřil, ani se vůči němu nevymezil.
10. Na základě výše uvedeného žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou, popř. aby položil SDEU předběžnou otázku ohledně souladu § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s evropským právem.
11. K vyjádření žalovaného ze dne 20. 6. 2025, které žalovaný zaslal v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 13. 6. 2025, krajský soud nemohl přihlížet, neboť mu bylo doručeno až po vydání rozhodnutí ve věci.
12. Krajský soud posoudil namítaný nezákonný zásah na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Pro úplnost krajský soud konstatuje stran přípustnosti žaloby, že výlučka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina není slučitelná s právem Evropské unie, neboť osobám požívajícím dočasně ochrany nepřipustně odepírá právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu, jímž žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu čl. 8 Směrnice o dočasné ochraně vrací jako nepřijatelnou, a jako takovou ji nelze aplikovat (k podrobnějšímu odůvodnění viz rozsudek *Krasiliva*). Vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina tedy lze přezkoumat ve správním soudnictví.
14. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně v minulosti po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny požívala dočasnou ochranu na Slovensku. Je ovšem sporné, zda žalobkyně v současnosti disponuje dočasnou ochranou Slovenska. Tato skutečnost ovšem není pro rozhodnutí soudu v této věci klíčová. Závěr o nezákonnosti postupu žalovaného bylo možné přijmout pouze na základě obsahu správního spisu a nebylo nutné k této skutečnosti provádět dokazování pro nadbytečnost.

15. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
16. Soud v tomto kontextu nevyhověl návrhu žalovaného předložit SDEU předběžnou otázku ohledně slučitelnosti § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s evropským právem. Uvedená otázka byla posouzena Nejvyšším správním soudem, a to v kontextu existující judikatury SDEU. Taková předběžná otázka by proto byla nadbytečná. Nadto krajský soud ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie nemá jako soud první instance tuto povinnost, ale až soud poslední instance, tj. ve správním soudnictví Nejvyšší správní soud.
17. Úvahy žalovaného stran neupravení druhotného pohybu ve směrnici o dočasné ochraně jsou v rozporu s recentní výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní je totiž dovozeno, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl.
18. Žalovaný zpochybňuje výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu s ohledem na smysl a účel směrnice o dočasné ochraně, dále pak na to, že Prováděcí rozhodnutí nemůže zakotvit nová práva, která neupravuje již směrnice o dočasné ochraně, a konečně že by v důsledku interpretace Nejvyššího správního soudu došlo k založení nedůvodně privilegovaného postavení žadatelů o dočasnou ochranu.
19. Soud prvně doplňuje, že systém nakládání s vysídlenými osobami dle Prováděcího rozhodnutí stanovil *ad hoc* speciální kritéria týkající se tohoto jednoho případu hromadného vysídlení osob. Nejedná se proto o obecné zakotvení příznivějšího právního standardu než v případě jiných cizinců či občanů EU, jejichž pohyb mezi státy EU podléhá určitým pravidlům. Rovněž je nutné uvést, že oproti občanům EU či osobám žádajícím o azyl ve smyslu Dublinského nařízení jsou držitelé dočasné ochrany v odlišném postavení, jelikož se u nich nepočítá s pobytem přesahujícím existenci důvodu pro udělení dočasné ochrany. Proto u nich není dán případný důvod pro přísnější regulaci druhotného pohybu, jelikož jejich pobyt ať v prvním či druhém členském státě bude na základě tohoto pobytového titulu vždy pouze dočasný.
20. Soud dále neshledává, že by závěry Nejvyššího správního soudu byly rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala. Tento závěr ostatně vyplývá rovněž z žalovaným uvedeného sdělení Evropské komise – byť žalovaný považuje závěry Komise za blíže nezodůvodněné a soft-law, jedná se o interpretační vodítko, které mělo žalovaného

přivést k závěru, že směrnice o dočasné ochraně nezamezuje a priori druhotnému pohybu osob čerpajících dočasnou ochranu mezi členskými státy.

21. Žalovanému lze přisvědčit, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřilo v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně. Byť žalovaný výluku čl. 11 směrnice o dočasné ochraně činí spornou s poukazem na jednostranná prohlášení ČR a Německa, právní irelevancí těchto jednostranných prohlášení se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42. Samotný fakt jednostranného prohlášení bez odrazu v normativním či nenormativním textu Prováděcího rozhodnutí nemůže mít následky, které žalovaný s uvedeným prohlášením spojuje. Žalovaný mimoto neuvádí žádnou novou skutečnost, která by zpochybnila dřívější závěry Nejvyššího správního soudu.
22. Lex Ukrajina v současnosti neobsahuje normu, která by založila nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu u osoby, která v minulosti byla držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě, ale o tuto ochranu v mezidobí z jakéhokoliv důvodu přišla. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina se totiž týká pouze osob pod souběžnou dočasnou ochranou jiného členského státu. Judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému uložila, aby v těchto případech byla taková osoba poučena o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě. Závěry žalovaného zpochybňující citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu proto neobstojí.
23. Pokud jde o judikaturu citovanou žalovaným v jeho vyjádření, není přiléhavá, jelikož jím citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 178/2022-46 byl překonán rozsudkem SDEU ve věci *Krasiliva*, jak ostatně plyne i z recentních výše zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud se proto nemusel s uvedeným rozsudkem nijak vypořádávat, když ten byl vydán před navazující judikaturou SDEU v návaznosti na předběžnou otázku položenou právě Nejvyšším správním soudem.
24. Žalovaný tudíž v této věci nepostupoval v souladu s právem, jak bylo vyloženo ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 Lex Ukrajina je přípustný za podmínky, že takové osoby nepoživají ve stejný moment dočasné či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení.

Žalovaný proto měl v této věci nejprve postavit najisto, zda žalobkyně skutečně je či není držitelem dočasné ochrany na Slovensku, u čehož nepostačí paušální odkaz na informační systém TPD, u něhož není dán princip materiální publicity. V této souvislosti je nutné dodat, že pokud v současnosti žalobkyně nedisponuje dočasnou ochranou Slovenska, pak na ni nelze vztáhnout § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Cílem Lex Ukrajina bezpochyby totiž nebylo zamezit ukrajinským uprchlíkům přístup k dočasné ochraně, pokud nejsou pod mezinárodní či dočasnou ochranou některého z členských států EU. Takový postup by buďto nutil uprchlíky vracet se do země původu, což není možné v důsledku panujícího válečného konfliktu, nebo pobývat na území ČR bez pobytového oprávnění, či se pokusit získat dočasnou či mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU. Obě tato řešení jsou přitom nežádoucí – nelze právní řád vykládat restriktivně, aby docházelo k systematickému nárůstu počtu osob bez pobytového oprávnění v ČR, stejně jako není možné, aby byli uprchlíci bez právního titulu *de facto* nuceni opustit území ČR. Takový postup nadto obchází dohodnutou neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Pakliže má žalovaný dojem, že jsou kapacity ČR ve věci dočasné ochrany již zcela vyčerpány, může ministr vnitra na půdě EU iniciovat změnu Prováděcího rozhodnutí a spuštění mechanismu solidarity dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně.

25. Po případném seznání, že žalobkyně v současnosti stále disponuje dočasnou ochranou Slovenska měl žalovaný ověřit, zda Slovensko nespojuje s přiznáním dočasné ochrany v jiném státě EU *ex lege* zánik dočasné ochrany na Slovensku analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina, a pokud by tomu tak nebylo, pak žalobkyni poučit o možnosti zneplatnění své případně existující dočasné ochrany na Slovensku, jelikož není v souladu s českými právními předpisy možné souběžně požívat dočasnou ochranu ve více státech EU. Protože tak žalovaný neučinil, postupoval v této věci nezákonně.
26. S ohledem na vše výše uvedené krajský soud žalobě vyhověl, neboť dospěl k závěru, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobkyni její žádost o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelnou, byl nezákonný (výrok I.). Výrokem II. tohoto rozsudku proto krajský soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobkyně a současně žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobkyni (srov. § 87 odst. 2 s. ř. s.), a to vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, tedy v souladu s pokyny v něm (zejm. body 24-25) uvedenými.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. V posuzované věci mohou náklady žalobkyně tvořit pouze hotové výdaje, neboť zástupce žalobkyně, kterým je spolek poskytující právní pomoc cizincům, nemá právo na odměnu za zastupování v soudním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79). Krajský soud ze spisu žádné hotové výdaje žalobkyně nezjistil, ani je žalobkyně (resp. její zástupce) neuplatnila. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III.
28. Krajský soud konstatuje, že nebylo potřeba rozhodovat o žalobkyní podaném návrhu na vydání předběžného opatření, neboť soud přednostně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. června 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje